

บทที่ 5

วิเคราะห์การค้าเงินธุรกิจลิขสิทธิ์ ในประเทศไทยกับประเทศต่าง ๆ

(1) วิเคราะห์เปรียบเทียบความหมายของคำว่า "ลิขสิทธิ์"

1.1 ตามกฎหมายไทย

จากที่ได้อ่านมาแล้วในบทที่ 4 ว่ามีผู้ให้ความหมายของคำว่าลิขสิทธิ์ไว้หลายลักษณะ ส่วนใหญ่แล้วจะให้ความหมายว่าเป็นการทำให้เข้าทรัพย์สินประเภทหนึ่ง หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการร่างกฎหมายก็ให้ความหมายในทำนองเดียวกันว่า ลิขสิทธิ์เป็นการทำให้เข้าทรัพย์สินประเภทหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากความหมายของลิขสิทธิ์ที่ปรากฏอยู่ในประกาศกระทรวงการคลัง เรื่องเงื่อนไขขานการอนุญาตให้บริษัทเงินทุนประกอบกิจการทำให้เข้าแบบลิขสิทธิ์หรือแม้กระทั่งประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีการค้า ก็ได้ให้ความหมายว่าลิขสิทธิ์เป็นการทำให้เข้าทรัพย์สินประเภทหนึ่งเหมือนกัน จึงทำให้คนทั่วไป รวมทั้งผู้ประกอบการธุรกิจลิขสิทธิ์ เข้าใจว่าลิขสิทธิ์เป็นการทำให้เข้าทรัพย์สินแต่มีส่วนที่แตกต่างจากการเข้าทรัพย์สินธรรมดาตรงที่ ลิขสิทธิ์มีการกำหนดเงื่อนไขบางอย่างเช่นผู้เข้าไม่สามารถบอกเลิกสัญญาได้ ผู้เข้าเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะของสินค้าและผู้ผลิตสินค้า นอกจากนี้ ลิขสิทธิ์มักจะกำหนดไว้ว่าเมื่อสิ้นสุดสัญญาลิขสิทธิ์แล้ว ผู้เข้ามีสิทธิที่จะซื้อทรัพย์สินที่เข้าในราคาต่ำ หรือเข้าต่อโดยเสียค่าเข้าต่ำกว่าค่าเข้าในระยะเวลาที่สัญญาลิขสิทธิ์ยังไม่สิ้นสุด จากข้อกำหนดด้านส่วนนี้เองจึงทำให้คนทั่วไปเข้าใจว่าลิขสิทธิ์เป็นการทำให้เข้าทรัพย์สินส่วนหนึ่ง และเข้าซื้ออีกส่วนปะปนกันเป็นการเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายของคำว่า "ลิขสิทธิ์" จึงควรศึกษาความหมายที่ประเทศต่าง ๆ ยอมรับและถือปฏิบัติกัน

1.2 ตามกฎหมายประเทศต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 ว่าสถาบัน Unidroit ซึ่งเป็นองค์กรอิสระมีวัตถุประสงค์หลักในการที่จะสร้างเอกภาพในระหว่างกฎหมายเอกชนในประเทศต่าง ๆ ขึ้น โดยมีรัฐ

สมาชิกที่ยอมรับผูกพันตามวัตถุประสงค์ของสถาบัน Unidroit ถึง 52 ประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับ ลีสซิ่ง (Leasing) Unidroit ได้มีการยกร่างอนุสัญญาว่าด้วยลีสซิ่งทางการเงินระหว่างประเทศ ขึ้นโดยมีผู้เชี่ยวชาญจากจากหลาย ๆ ประเทศมาร่วมกันร่างอนุสัญญาดังกล่าวจนในที่สุดได้มีการ ยอมรับจากประเทศสมาชิกหรือรัฐภาคีทำให้เกิดเป็นอนุสัญญาว่าด้วยลีสซิ่งทางการเงินระหว่างประเทศ มีผลให้รัฐภาคีต้องผูกพันตามอนุสัญญานี้ และจากอนุสัญญาดังกล่าวนี้ได้มีการบัญญัติคำจำกัดความ ของลีสซิ่งไว้ว่าตามมาตรา 1 ดังนี้

1. อนุสัญญานี้ใช้บังคับแก่การก่อนนิติสัมพันธ์ลีสซิ่งทางการเงิน (Transaction) ตาม นิยามที่ได้บัญญัติไว้ในอนุมาตรา 2 ซึ่งคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้ให้เช่า (Lessor)

(ก) ตกลงเข้าทำสัญญาจัดส่งอุปกรณ์กับบุคคลที่สามเรียกว่าผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าอัน เป็นผลให้ผู้เช่าได้มาซึ่งโรงงานสินค้าต้นทุนและเครื่องจักรอุปกรณ์ประเภทอื่น ซึ่งต่อไปซึ่งต่อไปนี้ จะรวมกันไปว่าอุปกรณ์สินค้า ที่มีคุณลักษณะตามที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง เรียกว่าผู้เช่า

(ข) ตกลงเข้าทำสัญญาลีสซิ่งกับผู้เช่าที่สิทธิผู้เช่าในการใช้สอยอุปกรณ์สินค้าเป็น ค่าตอบแทนสำหรับค่าเช่าที่ผู้เช่าต้องชำระไว้

2. การก่อนลีสซิ่งทางการเงินที่ได้บัญญัติไว้ในอนุมาตรา 1 ข้างต้นหมายถึง การก่อนนิติสัมพันธ์ที่มีลักษณะเฉพาะดังนี้

(ก) ผู้เช่าจะเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะของอุปกรณ์สินค้า และเลือกผู้จัดส่งอุปกรณ์ สินค้าโดยมิได้อาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญและดุลยพินิจของผู้ให้เช่าแต่อย่างใด

(ข) ผู้ให้เช่าได้มาซึ่งอุปกรณ์สินค้า เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับการทำสัญญาลีสซิ่งโดย ที่ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าได้รู้ถึงสัญญา เช่นว่านั้นไม่ว่าผู้ให้เช่าหรือผู้เช่าจะได้เข้าทำสัญญาลีสซิ่งกันแล้ว หรืออ่าว

(ค) การติดค่านวมค่าเช่าซึ่งจะต้องชำระตามสัญญาลีสซิ่งนั้นต้องกระทำโดยถือ เสมือนว่าเป็นการชำระราคาค่าอุปกรณ์สินค้าทั้งหมด หรือแต่บางส่วนในกรณีหลังนี้ค่าเช่าต้องมาก พอสมควร

3. อนุสัญญานี้ใช้บังคับไม่ว่าผู้เช่าจะมีสิทธิเลือกที่จะซื้ออุปกรณ์สินค้าหรือต่อระยะเวลา เช่าออกไปและไม่ว่าราคาค่าเช่าต่าง ๆ จะมีมูลค่ามากน้อยเพียงใด

4. อนุสัญญานี้ใช้บังคับแก่การก่อนนิติสัมพันธ์ลีสซิ่งทางการเงิน สำหรับอุปกรณ์สินค้าทุก

ประเภท เว้นแต่การก่อดิสสัมพันธ์นั้นได้เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ชั่วคราวเป็นส่วนตัวของผู้เช่า หรือครอบครัวผู้เช่า(ไม่ช้ทางการค้า)

จากคานิยามของคำว่าลิสซิ่งที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญาดังกล่าวมาได้บัญญัติไว้ว่า ลิสซิ่งเป็นการเช่าทรัพย์สิน แต่บัญญัติว่าลิสซิ่งเป็นการก่อดิสสัมพันธ์ระหว่างคู่สัญญาคือผู้ให้เช่า ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต และผู้เช่า ผู้ให้เช่าและผู้เช่าในที่นี้หมายความถึงผู้ให้เช่าและผู้เช่าตามอนุสัญญาลิสซิ่งทางการเงินระหว่างประเทศ ไม่ช้ผู้ให้เช่าหรือผู้เช่าในความหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพียงแต่มีความใกล้เคียงกันเท่านั้น

จะเห็นได้ว่าลิสซิ่งเป็นการก่อดิสสัมพันธ์ของผู้ให้เช่าตกลงเช่าทำสัญญาจัดส่งอุปกรณ์กับผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งเครื่องจักรอุปกรณ์ที่มีคุณลักษณะตามที่ผู้เช่าเป็นผู้กำหนด และผู้ให้เช่าตกลงเช่าทำสัญญาลิสซิ่งกับผู้เช่า เพื่อให้ผู้เช่าได้ช้สอยเครื่องจักรอุปกรณ์ดังกล่าวและผู้เช่ามีหน้าที่ชำระค่าเช่าให้แก่ผู้ให้เช่า โดยค่าเช่าที่ผู้เช่าได้จ่ายไปนี้ถือเสมือนว่าเป็นการชำระราคาเครื่องจักรอุปกรณ์ ในการเลือกคุณลักษณะของเครื่องจักรอุปกรณ์ผู้เช่าจะเป็นผู้กำหนดรวมทั้งเลือกผู้จัดส่งอุปกรณ์โดยไม่ได้อาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญของผู้ให้เช่า ผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตจะต้องรู้ถึงสัญญาที่ได้ทำขึ้นระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เช่า นอกจากนี้ผู้เช่ามีสิทธิเลือกที่จะซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์หรือต่อระยะเวลาเช่าออกไป

แสดงให้เห็นว่าลิสซิ่งไม่ช้การเช่าทรัพย์สิน แต่เป็นลิสซิ่งเป็นการเช่าสินเชื่อกว่าผู้เช่าช้บริการโดยมีหลักเกณฑ์เฉพาะที่ไม่สามารถจะนำเอาหลักเกณฑ์อื่นมาช้ได้ ลิสซิ่งเป็นเอกเทศสัญญาอีกลักษณะที่แตกต่างหากจากหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในเรื่องอื่น ๆ ดังนั้นการที่ประเทศไทยนำหลักเกณฑ์ของประมวลแพ่งและพาณิชย์มาบังคับบ้ช้จึงไม่ถูกต้อง

จากการเปรียบเทียบลักษณะของลิสซิ่งกับการเช่าประเภทอื่นแล้ว จะเห็นว่าลิสซิ่งไม่ช้ทั้งเช่าทรัพย์สินและเช่าชื้อ เนื่องจากมีลักษณะต่างๆหลายลักษณะที่ผิดแผกแตกต่างไปจากลักษณะของเช่าทรัพย์สินและเช่าชื้อตามที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หากพิจารณาถึงลักษณะของลิสซิ่งแล้ว จะเห็นได้ว่าลักษณะของเช่าทรัพย์สินมีความใกล้เคียงกับลิสซิ่งมากกว่าเช่าชื้อ ดังนั้นหากที่คนทั่วไปเกิดความเข้าใจผิดคิดว่าลิสซิ่งเป็นการเช่าทรัพย์สินประเภทหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากมีผู้ค้า-จำกัดความของลิสซิ่งว่าเป็นการเช่าประเภทหนึ่งเสมอ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวชี้ได้ว่าคนทั่วไปรวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจลิสซิ่งยังไม่เข้าใจถึงลิสซิ่งอย่างแท้จริง จะเห็นได้จากการที่บริษัทหลาย ๆ

บริษัทกำหนดวัตถุประสงค์ของบริษัทที่ประกอบกิจการให้เข้าทรัพย์สินแบบลิสซิ่งได้ และมักจะตั้งชื่อของกิจการให้ปรากฏคำว่าลิสซิ่งเสมอ ในทางปฏิบัติบริษัทเหล่านี้ไม่ได้ดำเนินการธุรกิจลิสซิ่งตามที่ได้กำหนดไว้ว่าวัตถุประสงค์ของบริษัท ยังคงประกอบธุรกิจจากรูปของกิจการให้เข้าชื่อ แสดงถึงความไม่เข้าใจลักษณะที่แท้จริงของลิสซิ่ง สิ่งนี้เป็นปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไขในเบื้องต้น

(2) วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะลิสซิ่งกับการเช่าทรัพย์สิน เช่าซื้อ

จากการที่ประเทศไทยไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายเรื่องลิสซิ่งไว้โดยเฉพาะ ดังนั้นสัญญาของลิสซิ่งที่เข้ากันอยู่ ณ ปัจจุบันจึงเป็นการที่คู่สัญญาได้ตกลงกันในเรื่องรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับลิสซิ่งโดยกำหนดไว้ในสัญญา และหากต่อมามีความจำเป็นที่จะต้องตีความข้อสัญญาและปรับบทกฎหมายที่จะใช้บังคับแล้ว จะเป็นกรณีที่ต้องตีความตามสัญญาที่คู่สัญญาได้ตกลงกันก่อน ส่วนที่ไม่มีกำหนดไว้ในสัญญาก็จะนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 ลักษณะ 4 และ 5 มาบังคับใช้ เนื่องจากเป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่มีความใกล้เคียงกับเรื่องลิสซิ่งมากที่สุด ดังนั้นจึงสมควรที่จะกล่าวถึงลักษณะของลิสซิ่ง เช่าทรัพย์สิน และเช่าซื้อ ให้เห็นถึงความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกัน โดยสามารถแยกได้ดังนี้

2.1 บุคคลที่เกี่ยวข้องในสัญญา

ตามสัญญาเช่าทรัพย์สินและเช่าซื้อนั้นจะมีบุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำสัญญา 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเรียกว่า "ผู้ให้เช่า" อีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่า "ผู้เช่า" โดยทั้งสองฝ่ายตกลงที่จะทำสัญญาขึ้นสัญญาหนึ่ง อาจเป็นสัญญาเช่าทรัพย์สิน เช่าซื้อ แล้วแต่กรณี

ส่วนสัญญาลิสซิ่งจะมีบุคคลที่เกี่ยวข้องในสัญญา 3 ฝ่าย ฝ่ายแรกเรียกว่า ผู้ให้เช่า ฝ่ายที่สองเรียกว่า "ผู้เช่า" ฝ่ายที่สามเรียกว่า "ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต" โดยบุคคลทั้งสามฝ่ายนั้นจะต้องก่อนิติสัมพันธ์กันขึ้นจึงจะเกิดเป็นสัญญาลิสซิ่งได้ กล่าวคือในการเช่าทำสัญญาลิสซิ่งจะต้องประกอบไปด้วย 2 สัญญาคือสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้า ซึ่งเป็นสัญญาระหว่าง ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตกับผู้ให้เช่า และอีกสัญญาหนึ่งคือสัญญาลิสซิ่งซึ่งเป็นสัญญาระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เช่า สัญญาจัดส่งอุปกรณ์ให้ผู้ให้เช่าจะตกลงเช่าทำสัญญาซื้ออุปกรณ์สินค้าจากผู้ผลิต และผู้ผลิตจะจัดส่งอุปกรณ์สินค้าไปยังผู้เช่า ทั้งนี้ผู้เช่าจะเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะของอุปกรณ์สินค้านั้นรวมถึงกำหนดตัวผู้ผลิตหรือผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าโดยมิได้อาศัยความรู้ เชื่อว่ามาจากผู้ให้เช่าแต่อย่างใด สัญญาในส่วน

นี้ผู้เช่ามาได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำสัญญาดังกล่าว ส่วนสัญญาสิทธิซึ่งผู้เช่าและผู้เช่าจะตกลงทำสัญญากันให้สิทธิแก่ผู้เช่าในการใช้ทรัพย์สินที่เช่า และผู้เช่าตกลงจะจ่ายค่าเช่าเป็นการตอบแทน

2.2 ชนิดของทรัพย์สิน

การเช่าทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เช่าสามารถทำการเช่ากันได้ เป็นได้ทั้งทรัพย์สินที่เป็นสังหาริมทรัพย์ และอสังหาริมทรัพย์

การเช่าซื้อ ทรัพย์สินที่ทำการเช่าซื้อนั้นจะเป็นสังหาริมทรัพย์

โดยชนิดของทรัพย์สินของการเช่าทรัพย์สินและเช่าซื้อจะเป็นทรัพย์สินทั่วไป

ส่วนลิขสิทธิ์ ทรัพย์สินที่เช่าจะเป็นสังหาริมทรัพย์ และเป็นทรัพย์สินเพื่อการลงทุน โดยมากจะเป็นเครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องกลเฉพาะอย่าง

2.3 สิ้นค้าคงคลังของผู้เช่า

เช่าทรัพย์สิน ผู้เช่าจะต้องมีทรัพย์สิน หรือสินค้านั้นไว้ในความครอบครองเสียก่อนจึงจะสามารถเสนอให้ผู้เช่าทำสัญญาเช่าทรัพย์สินดังกล่าวได้

เช่าซื้อ ผู้เช่าซื้ออาจจะมีทรัพย์สินหรือสินค้านั้นไว้ในความครอบครองหรือไม่ก็ได้ ดังจะเห็นได้จาก การเช่าซื้อรถยนต์ บางบริษัทที่เป็นตัวแทนจำหน่ายรถยนต์จะเป็นผู้จัดหาเงินทุนให้ผู้เช่าซื้อทำสัญญาเช่าซื้อ แต่โดยมากการเช่าซื้อรถยนต์ผู้เช่าซื้อจะเป็นบริษัทเงินทุนที่ให้บริการแก่ลูกค้าของบริษัทตัวแทนจำหน่ายรถยนต์ ในการจัดหาเงินทุนให้แก่ลูกค้าดังกล่าวก่อน

ลิขสิทธิ์ ทรัพย์สิน หรือสินค้านั้น ผู้เช่าจะไม่มีการมีทรัพย์สินดังกล่าวไว้ในความครอบครอง ทรัพย์สินหรือสินค้านั้นผู้เช่าจะต้องเป็นผู้กำหนดคุณลักษณะของสินค้า และเป็นผู้กำหนดผู้จัดส่งสินค้าหรือผู้ผลิตดังกล่าว ผู้เช่าจึงไปติดต่อซื้อสินค้านั้นจากผู้จัดส่งสินค้าหรือผู้ผลิตนั้น เพื่อนำไปให้ผู้เช่าใช้ประโยชน์

2.4 วัตถุประสงค์ของการเช่า

เช่าทรัพย์สิน ผู้เช่ามีวัตถุประสงค์เพื่อการพาณิชย์หรือใช้เพียงชั่วคราว

เช่าซื้อ ผู้เช่าซื้อวัตถุประสงค์ของการเช่าซื้อเพื่อการอุปโภค บริโภคและเพื่อการลงทุนโดยมุ่งหวังความเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น

ลิขสิทธิ์ ผู้เช่ามีวัตถุประสงค์การเช่าเพื่อต้องการใช้ทรัพย์สินมากกว่าการเป็นเจ้าของ

ของ และเป็นภาระสำหรับสินอันระยะยาว

2.5 ด้านผู้ให้เข้า

เช่าทรัพย์สิน บุคคลทุกประเภทสามารถประกอบภาระให้เข้าได้ นั่นคือเป็นได้ทั้ง บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

เช่าซื้อ ส่วนใหญ่ผู้ให้เข้าซื้อจะเป็นนิติบุคคลในลักษณะบริษัทผู้ผลิตหรือแทนจากนาย ทั่วๆไปทำภาระให้เช่าทรัพย์สินที่ตนจำหน่าย หรือในกรณีของบริษัททางการเงินให้เข้าซื้อเพื่อเป็นตัว การด้านการเงิน

ลิสซิ่ง ผู้ให้เข้าจะเป็นบริษัทที่จัดตั้งขึ้นเพื่อการนี้โดยเฉพาะจะเป็นผู้ดำเนินการให้เช่าทรัพย์สินนั้น คือมีฐานะเป็นนิติบุคคลเท่านั้น

2.6 ด้านผู้เช่า

เช่าทรัพย์สิน ผู้เช่าทรัพย์สินสามารถเป็นได้ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

เช่าซื้อ ผู้เช่าซื้อกฎหมายก็ได้บังคับไว้ว่า จะต้องเป็นบุคคลประเภทใดจึงเป็นได้ทั้ง บุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

ลิสซิ่ง ผู้เช่าที่จะเช่าทรัพย์สินที่เช่าได้นั้นจะต้องเป็นนิติบุคคลเท่านั้น

2.7 การคิดค่าเช่า

เช่าทรัพย์สิน ผู้ให้เช่าทรัพย์สินจะคิดต้นทุนเพียงใดก็ได้ ขึ้นอยู่กับทรัพย์สินที่เช่าว่าเป็น ทรัพย์สินประเภทใด โดยจะรวมค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและค่าเสื่อมราคาตามระยะเวลาของ การเช่าและอายุของทรัพย์สินนั้น (ถ้ามี) และค่าเช่าจะจ่ายเพียงครั้งเดียวหรือเป็นงวดก็ได้

เช่าซื้อผู้ให้เช่าจะคิดต้นทุนทั้งหมดจากราคาทรัพย์สินที่เช่าซื้อนั้นและดอกเบี้ยที่ผู้ให้เช่าสามารถที่จะคิดจากผู้เช่าซื้อได้ โดยอัตราดอกเบี้ยที่นำมารวมกับราคาทรัพย์สินนั้นจะเป็นอัตรา ดอกเบี้ยที่มีการกำหนดไว้ล่วงหน้าโดยเป็นจำนวนดอกเบี้ยที่เท่ากันทุกปีตามระยะเวลาที่เช่าซื้อและผู้ให้เช่า จะคิดต้นทุนทั้งหมดจากผู้เช่าซื้อคนแรก โดยค่าเช่าจะแบ่งชำระเป็นงวด

ลิสซิ่ง ผู้ให้เช่าจะคิดคำนวณต้นทุนทั้งหมด เช่น ค่าเช่าทรัพย์สิน ค่าดำเนินการ ค่า ดอกเบี้ย โดยผู้ให้เช่าจะกำหนดให้ผู้เช่าชำระค่าเช่าเป็นงวดๆ ซึ่งแต่ละงวดมีราคาเท่ากัน และ ผู้ให้เช่าจะคิดต้นทุนทั้งหมดจากผู้เช่าคนแรก

2.8 การจ่ายเงินของผู้เช่า

เช่าทรัพย์ กฎหมายระบุว่าสามารถนำค่าเช่ามาหักเป็นค่าเช่าจ่ายได้

เช่าซื้อ กฎหมายระบุว่าจะนำค่าเช่าซื้อมาบันทึกเป็นค่าเช่าจ่ายไม่ได้ แต่ยอมให้ผู้เช่าซื้อหักค่าเสื่อมราคาแทน โดยจำนวนเงินที่จ่ายไปถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของราคาซื้อ

ลิสซิ่ง กฎหมายระบุว่าผู้เช่าสามารถนำมาบันทึกเป็นค่าเช่าจ่ายได้

2.9 หน้าที่การบำรุงรักษา

เช่าทรัพย์ ผู้เช่ามีหน้าที่บำรุงรักษาทรัพย์สินที่เช่า เพราะเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น

เช่าซื้อ ผู้เช่าซื้อ มีหน้าที่บำรุงรักษาทรัพย์สิน เพราะผู้เช่าซื้อจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้นนานที่สุด

ลิสซิ่ง ผู้เช่ามีหน้าที่ดูแลทรัพย์สินที่เช่า นั้นรวมทั้งทำประกันภัยของทรัพย์สินนั้นด้วย

2.10 กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน

เช่าทรัพย์ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นยังคงเป็นของผู้ให้เช่าตลอด

เช่าซื้อ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินยังคงเป็นของผู้ให้เช่า จนกว่าจะครบกำหนดตามสัญญา

ลิสซิ่ง กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินยังคงเป็นของผู้ให้เช่าตลอดระยะเวลาเช่า

2.11 การยกเลิกสัญญา

เช่าทรัพย์ คู่สัญญาอาจบอกเลิกสัญญา ก่อนครบกำหนดได้ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญา อีกฝ่ายหนึ่งบอกเลิกสัญญาได้ แต่ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเช่าอันพึงมีอันการเช่าที่อาจมีต่อไป

เช่าซื้อ คู่สัญญาจะบอกเลิกสัญญาระหว่างเช่าซื้อไม่ได้ ยกเว้นเมื่อผู้เช่าซื้อผิดสัญญา ผู้ให้เช่ามีสิทธิยึดทรัพย์สินคืนได้

ลิสซิ่ง ผู้เช่าจะบอกเลิกสัญญาระหว่างการเช่าไม่ได้ ผู้เช่าจะต้องจ่ายค่าความเสียหายให้แก่ผู้ให้เช่ากรณีผู้เช่าผิดสัญญา ผู้ให้เช่ามีสิทธินำเอาทรัพย์สินนั้นกลับคืน และเรียกค่าเสียหายอันพึงมีได้ทั้งหมด

2.12 การเปลี่ยนแปลงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเมื่อสิ้นสุดสัญญาเช่า

เช่าทรัพย์ เมื่อสัญญาเช่าสิ้นสุดลง ผู้เช่ามีทางเลือก 2 ทางคือส่งมอบทรัพย์สินคืน หรือขอเช่าทรัพย์สินนั้นต่อ

เช่าซื้อ ก่อนสัญญาสิ้นสุดลง ผู้เช่ามีทางเลือก 2 ทางคือ จะซื้อหรือส่งมอบทรัพย์สิน

ส่งคืนก็ได้ แต่เมื่อชำระค่าเช่าซื้อจนครบถ้วนแล้วทรัพย์สินนั้นจะเป็นของผู้เช่าซื้อโดยอัตโนมัติ

ลิสซิง เมื่อสัญญาลิสซิงสิ้นสุดลงผู้เช่ามีทางเลือก 3 ทางคือ ขอซื้อทรัพย์สินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์หรือส่งมอบทรัพย์สินนั้นคืน หรือทำสัญญาเช่าต่อ ซึ่งทางเลือกทั้ง 3 ทางนี้จะต้องตกลงกันเมื่อสิ้นสุดสัญญาเช่าแล้วเท่านั้น

(3) วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ของผู้สัญญาลิสซิง

3.1 ตามกฎหมายไทย การดำเนินธุรกิจลิสซิงในประเทศไทยตามที่กล่าวไปแล้วว่า บทบัญญัติของกฎหมายเรื่องลิสซิงยังไม่มีการบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ จึงได้มีการนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่อง เช่าทรัพย์สินและเช่าซื้อมาปรับใช้แทนความสัมพันธ์ของผู้สัญญาลิสซิงตามกฎหมายไทย จึงไปพิจารณาจากความหมายของเช่าทรัพย์สินและเช่าซื้อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 537

"อันว่าเช่าทรัพย์สินนั้นคือ สัญญาซึ่งบุคคลหนึ่งเรียกว่าผู้ให้เช่าตกลงให้ผู้เช่าคนหนึ่ง เรียกว่าผู้เช่าได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งระยะเวลาอันมีจำกัดและผู้เช่าตกลงจะให้เช่าเพื่อการนั้น"

มาตรา 572

"อันว่าเช่าซื้อนั้นคือ สัญญาซึ่งเจ้าของทรัพย์สินเอาทรัพย์สินออกให้เช่าและให้ค้ำประกันว่าจะขายทรัพย์สินนั้น หรือว่าจะให้เช่าทรัพย์สินนั้นตกเป็นสิทธิแก่ผู้เช่าโดยเงื่อนไขที่ผู้เช่าได้ชำระเงินเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านั้นตรา"

จะเห็นได้ว่าทั้งสัญญาเช่าทรัพย์สินและสัญญาเช่าซื้อจะมีคู่สัญญาเพียง 2 ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือผู้ให้เช่าหรือผู้ให้เช่าซื้อ อีกฝ่ายหนึ่งคือ ผู้เช่าหรือผู้เช่าซื้อแล้วแต่กรณี โดยที่บุคคลทั้งสองฝ่ายได้ตกลงทำสัญญากันขึ้น ซึ่งอาจจะ เป็นสัญญาเช่าทรัพย์สินหรือเช่าซื้อแล้วแต่ความตกลงของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย

ส่วนสัญญาลิสซิงจะเป็นกรณีที่มีบุคคลสามฝ่ายคือ ผู้เช่า ผู้ให้เช่าและผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต โดยที่ผู้เช่าและผู้ให้เช่าได้ตกลงเช่าทำสัญญาลิสซิงที่มีลักษณะคล้ายกับสัญญาเช่าทรัพย์สินและเช่าซื้อ แต่มีข้อตกลงพิเศษระหว่างคู่สัญญา โดยกำหนดเงื่อนไขบางประการที่มีลักษณะเป็นการลิสซิงดังเช่น ผู้เช่าจะบอกเลิกสัญญาก่อนครบกำหนดไม่ได้ ผู้เช่ามีสิทธิเลือกซื้อทรัพย์สินที่เช่าหรือต่ออายุการเช่าก็ได้

ในขณะเดียวกัน ผู้ให้เช่าตกลงเข้าทำสัญญากับผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตตามความต้องการของผู้เช่า โดยมีเงื่อนไขว่าผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตจะเป็นผู้ส่งอุปกรณ์สินค้าไปยังผู้เช่า

3.2 ตามกฎหมายของประเทศต่าง ๆ ในต่างประเทศที่มีการดำเนินธุรกิจลีสซิ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างคู่สัญญาลีสซิ่ง จะมีความแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ระหว่างคู่สัญญาที่ดำเนินการกันภายในประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากคำจำกัดความของลีสซิ่ง ที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยลีสซิ่งทางการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งอนุสัญญาดังกล่าวได้ให้คำจำกัดความของลีสซิ่ง เพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ โดยกำหนดให้ลีสซิ่งทางการเงินเป็นเอกเทศสัญญาทางธุรกิจประเภทใหม่ต่างจากเอกเทศสัญญาประเภทอื่น ประเทศภาคีสมาชิกของอนุสัญญาดังกล่าว อันประกอบไปด้วยประเทศต่าง ๆ หลายประเทศที่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจลีสซิ่ง จะมีการดำเนินธุรกิจลีสซิ่งให้เป็นไปตามอนุสัญญานี้ สัญญาลีสซิ่งในต่างประเทศจะประกอบไปด้วยบุคคลสามฝ่าย โดยบุคคลทั้งสามฝ่ายจะมีการตกลงทำสัญญาสองลักษณะขึ้น ดังจะปรากฏอยู่ในคำนิยามของลีสซิ่ง ในอนุสัญญาว่าด้วยลีสซิ่งทางการเงินระหว่างประเทศ มาตรา 1

จะเห็นได้ว่าสัญญาลีสซิ่งจะประกอบไปด้วยคู่สัญญา สามฝ่าย ฝ่ายแรกเรียกว่า ผู้ให้เช่า (The Lessor) ฝ่ายที่สองเรียกว่าผู้เช่า (The Lessee) และฝ่ายที่สามเรียกว่าผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต (The Supplier)

ความสัมพันธ์ของคู่สัญญาลีสซิ่งจะมีดังนี้

ผู้ให้เช่าตกลงเข้าทำสัญญาจัดส่งอุปกรณ์กับผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้า อันเป็นผลให้ผู้เช่าได้มาซึ่งอุปกรณ์สินค้า (The Equipment) ตามที่มีคุณลักษณะตามที่ผู้เช่าเป็นผู้กำหนด และ

ผู้ให้เช่าตกลงเข้าทำสัญญาลีสซิ่งกับผู้เช่า ให้สิทธิผู้เช่าในการใช้สอยอุปกรณ์สินค้าเป็นค่าตอบแทนสำหรับค่าเช่าที่ผู้เช่าต้องชำระให้

จากคำนิยามของลีสซิ่ง ทำให้เห็นได้ว่า คู่สัญญาลีสซิ่งทั้งสามฝ่ายได้ตกลงเข้าทำสัญญา 2 สัญญา ขึ้นคือ สัญญาระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้จัดส่งอุปกรณ์ ที่เรียกว่าสัญญาจัดส่งอุปกรณ์ (The Supply Agreement) และสัญญาระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เช่าที่เรียกว่า สัญญาลีสซิ่ง (The

Leasing Agreement)

ดังนั้น พอที่จะสรุปจำแนกความสัมพันธ์ของผู้สัญญาของลิสซิ่งได้ดังนี้

- เป็นสัญญาที่ประกอบด้วยผู้สัญญา 3 ฝ่าย คือ ผู้ให้เช่า ผู้เช่า และผู้จัดส่ง-
อุปกรณ์หรือผู้ผลิต

- เป็นสัญญาที่ประกอบด้วยสัญญาสองสัญญาในการตกลงทำสัญญาลิสซิ่ง นั่นคือ
สัญญาจัดส่งอุปกรณ์ระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้จัดส่งอุปกรณ์ และสัญญาลิสซิ่งระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เช่า

ในการหาที่ค้าจำกัดความของลิสซิ่งนั้นพบว่า มีนักวิชาการหาที่ค้าจำกัดความไม่ถูกต้องบ้าง
ไม่ครบถ้วนบ้าง โดยมีมักจะพบว่าค้าจำกัดความของลิสซิ่งที่เช่าาานั้นจะกล่าวถึงแต่เพียงว่าสัญญาลิสซิ่ง
ลิสซิ่งเป็นสัญญาที่มีบุคคลสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้ให้เช่า อีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าผู้เช่า ตกลงทำ
สัญญาลิสซิ่งกัน ซึ่งแท้จริงแล้วสัญญาลิสซิ่งเป็นสัญญาที่มีบุคคลเกี่ยวข้องด้วยกันสามฝ่ายคือ ผู้ให้เช่า
ผู้เช่า และผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต บุคคลทั้งสามได้มีนิติสัมพันธ์ทางการเงินโดยได้ตกลงทำ
สัญญา 2 สัญญาขึ้น ประกอบด้วยสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้าซึ่งเป็นการตกลงระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้
จัดส่งอุปกรณ์สินค้าและสัญญาลิสซิ่งซึ่งเป็นการตกลงกันระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้เช่า จากการศึกษาจะ
พบว่าค้าจำกัดความของลิสซิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในประเทศต่างๆ จะปรากฏอยู่บนสัญญาว่าด้วย
ลิสซิ่งทางการเงินระหว่างประเทศตามมาตรา 1 ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

(4) วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ เรื่องสิทธิและหน้าที่ของผู้สัญญา

4.1 ตามกฎหมายไทย จากการที่ประเทศไทยไม่มีกฎหมายลิสซิ่งเป็นการเฉพาะ หาก
มีกรณีที่จะต้องตีความหรือปรับบทกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ของผู้สัญญาลิสซิ่ง ประการแรกจะพิจารณา
พิจารณาจากข้อตกลงที่ผู้สัญญาได้ตกลงทำกันไว้ว่ามีเงื่อนไขและรายละเอียดอย่างไรบ้าง โดย เป็น
การพิจารณาจากข้อตกลงในสัญญาก่อนว่า ในเรื่องที่จะต้องวินิจฉัยมีการตกลงกันไว้ในสัญญาหรือไม่
หากมีข้อตกลงกันและข้อตกลงดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎหมาย หรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
ของประชาชนแล้ว ข้อตกลงดังกล่าวก็สามารถมีผลบังคับใช้ได้ แต่หากประเด็นที่จะวินิจฉัย ปรากฏ
ว่าผู้สัญญาไม่ได้มีการกำหนดไว้ในสัญญา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องนำกฎหมายที่มีอยู่มาปรับใช้ นั่นคือ
ต้องนำบทบัญญัติของกฎหมายตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ เมื่อพิจารณา
สัญญาลิสซิ่งแล้ว บทกฎหมายที่ใกล้เคียงที่สุดก็จะเป็นบทบัญญัติเรื่องเช่าทรัพย์สิน ดังนี้ หากมีกรณีผู้-

สัญญาได้เสียกัน และไม่ปรากฏข้อตกลงในเรื่องนั้นๆ ในสัญญา ก็จะต้องนำหลักเกณฑ์ตามที่ปรากฏ อยู่ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่อง เช่าทรัพย์สินมาใช้

ความสัมพันธ์เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ สัญญาจึงปรากฏอยู่ในกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 ลักษณะ 4 เรื่อง เช่าทรัพย์สิน จากการศึกษาที่ประเทศไทยนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่อง เช่าทรัพย์สินมาใช้กับลีสซิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของผู้สัญญานั้น มีบทบัญญัติบางส่วนพอที่จะนำหลักในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาปรับใช้ได้ แต่บทบัญญัติบางส่วนจะนำมาใช้กับลีสซิ่งจะไม่ถูกต้องกับหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติของลีสซิ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของผู้สัญญาจะขอกล่าว เฉพาะส่วนที่บทบัญญัติของกฎหมายได้บัญญัติไว้แตกต่างจากหลักเกณฑ์ของลีสซิ่ง เฉพาะประเด็นสำคัญ ดังนี้

- ในเรื่องความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่อง

มาตรา 549 "การส่งมอบทรัพย์สินที่เช่าก็ดี ความรับผิดของผู้ให้เช่าในกรณีชำรุดบกพร่องและรอนสิทธิก็ตีผลแห่งข้อสัญญาว่าไม่ต้องรับผิดก็ดี เหล่านี้ที่นำที่บังคับด้วยบทบัญญัติทั้งหลายแห่งประมวลกฎหมายนี้ว่าด้วยการซื้อขายอนุโลมความตามควร"

มาตรา 472 "ในกรณีที่ทรัพย์สินซึ่งขายนั้นชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นเหตุทำให้เสื่อมราคาหรือเสื่อมความเหมาะสมแก่ประโยชน์อันมุ่งจะเช่า เป็นปกติก็ดีประโยชน์ที่มุ่งหมายในสัญญาก็ดี ท่านว่าผู้ขายต้องรับผิด

ความที่กล่าวมาในมาตรานี้ย่อมมาใช้ได้ ทั้งที่ผู้ขายรู้อยู่แล้วหรือไม่รู้ว่าความชำรุดบกพร่องมีอยู่"

มาตรา 483 "คู่สัญญาซื้อขายจะตกลงกันว่าผู้ขายจะไม่ต้องรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่อง....ก็ได้"

ความสัมพันธ์เรื่องสิทธิและหน้าที่ของผู้สัญญา ในเรื่องความรับผิดในกรณีชำรุดบกพร่องของผู้ให้เช่าในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการซื้อขายมาใช้ ซึ่งกฎหมายในเรื่องซื้อขายในเรื่องความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องไม่ว่าทรัพย์สินที่ขายชำรุดบกพร่องอย่างหนึ่งอย่างใด ผู้ขายต้องรับผิด ดังนั้นหมายความว่าหากมีการชำรุดบกพร่องในทรัพย์สินที่ให้เช่า ผู้ให้เช่าต้องรับผิดต่อผู้เช่าแต่ข้อสัญญาในส่วนนี้คู่สัญญาจะตกลงกันว่าผู้ให้เช่าไม่ต้องรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องก็ได้

- ความรับผิดชอบในการรอนสิทธิ

มาตรา "หากว่ามีบุคคลผู้ใดมาทวงถามการรอนสิทธิของผู้ซื้อ ในอันจะของทรัพย์สินโดยปกติสุข เพราะบุคคลนั้นมีสิทธิเหนือทรัพย์สินที่ได้ซื้อขายกันนั้นอยู่ในเวลาซื้อขายก็ดี เพราะความผิดของผู้ขายก็ดี ท่านว่าผู้ขายจะต้องรับผิดชอบอันนั้น"

มาตรา 483 "คู่สัญญาซื้อขายจะตกลงกันว่าผู้ขายจะไม่ต้องรับผิดชอบ... เพื่อการรอนสิทธิก็ได้"

ความสัมพันธ์ เรื่องสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาในเรื่องการรอนสิทธิของบุคคลอื่นนั้นกฎหมายในเรื่องซื้อขายได้กำหนดไว้ว่าหากมีบุคคลใดมาทวงถามการรอนสิทธิของผู้ซื้อ ผู้ขายจะต้องรับผิดชอบนั้นคือหากมีการรอนสิทธิจากบุคคลภายนอกในทรัพย์สินที่เช่า ผู้ให้เช่าต้องรับผิดชอบซึ่งคู่สัญญาในส่วนนี้คู่สัญญาจะตกลงกันว่า ผู้ให้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อการรอนสิทธิก็ได้

- การรอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เช่า

มาตรา 569 "อันสัญญาเช่าสังหาริมทรัพย์นั้นย่อมไม่ระงับไปเพราะเหตุรอนกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินซึ่งให้เช่า

ผู้รับรอนย่อมรับไปทั้งสิทธิและหน้าที่ของผู้รอนซึ่งมีต่อผู้เช่านั้นด้วย"

จากการที่ประเภทของทรัพย์สินในการทำสัญญาลีสซึ่ง จะต้องเป็นสังหาริมทรัพย์เท่านั้น ดังนั้นเมื่อตีความตามมาตรา 569 แล้ว ทำให้เห็นว่าสัญญาเช่าสังหาริมทรัพย์แม้จะไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยแจ้งชัดว่า สัญญาเช่าสังหาริมทรัพย์ย่อมระงับไปเพราะการรอนทรัพย์สินที่เช่าก็ตาม แต่เนื่องจากสัญญาเช่าไม่เช่าทรัพย์สินเป็นเพียงบุคคลสิทธิซึ่งผูกพันระหว่างผู้ให้เช่า และผู้เช่าเท่านั้น ดังนั้นเมื่อผู้ให้เช่ารอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เช่าไปให้บุคคลภายนอก บุคคลภายนอกจึงหาต้องผูกพันตามสัญญาเช่าทรัพย์สินนั้นไม่ ยิ่งกว่านั้นจะเห็นได้ว่ามาตรา 569 นี้บัญญัติยกเว้นไว้เฉพาะในเรื่องอสังหาริมทรัพย์ ดังนั้นจึงต้องตีความว่าถ้าเป็นเรื่องสัญญาเช่าสังหาริมทรัพย์แล้วสัญญาเช่าย่อมระงับสิ้นไป

ข้อสังเกต

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องเช่าทรัพย์สิน ในส่วนของสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญานั้นได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เฉพาะที่เกี่ยวกับคู่สัญญาคือผู้ให้เช่า และผู้เช่า ไม่มีการบัญญัติถึงบุคคลภายนอกที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับสัญญาไว้เลย

4.2 ตามกฎหมายต่างประเทศต่าง ๆ ในส่วนนี้จะพิจารณาจากอนุสัญญาว่าด้วยสิสซึ่งทางการเงินระหว่างประเทศ เนื่องจากบทบัญญัติในอนุสัญญานี้ เป็นที่ยอมรับของประเทศภาคีสมาชิกที่จะต้องนำหลักเกณฑ์ในเรื่องสิสซึ่งไปเข้าทำให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบังคับใช้กฎหมาย เกี่ยวกับสิสซึ่งระหว่างประเทศ

ในส่วนของสิทธิและหน้าที่ของผู้สัญญาสิสซึ่งนั้น มาตราของอนุสัญญาว่าด้วยสิสซึ่งทางการเงินระหว่างประเทศได้กำหนดถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอุปกรณ์สินค้าไว้ดังนี้

- ในเรื่องความรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่อง

มาตรา 8 ข้อ 1(ก) "ภายใต้บังคับบทบัญญัติในมาตราอื่นแห่งอนุสัญญานี้ ผู้ให้เช่าย่อมไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้เช่าสำหรับความเสียหายใด ๆ ที่เกิดแก่อุปกรณ์สินค้า นอกจากความเสียหายอันผู้เช่าได้รับ เพราะเหตุที่ผู้ให้เช่าสอดเข้าเกี่ยวข้องในการกำหนดเลือกผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้า หรือในการกำหนดคุณสมบัติของอุปกรณ์สินค้า และผู้เช่าได้อาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญความเชี่ยวชาญของผู้ให้เช่าเพื่อการดังกล่าวมาด้วย อย่างไรก็ตามอนุสัญญานี้ผู้สัญญาอาจมีการตกลงกันเป็นอย่างอื่นในสัญญาสิสซึ่งได้

จะเห็นได้ว่าอนุสัญญานี้ ได้กำหนดให้ผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้เช่าสำหรับความเสียหายใด ๆ ที่เกิดแก่อุปกรณ์สินค้า เนื่องจากผู้เช่ามาได้เกี่ยวข้องกับการจัดส่งอุปกรณ์สินค้าแต่เป็นหน้าที่ของผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้า ในอนุสัญญายังได้กำหนดว่าหากผู้ให้เช่า เข้าไปเกี่ยวข้องในการกำหนดเลือกผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้า หรือในการกำหนดคุณสมบัติของอุปกรณ์สินค้า และผู้เช่าได้อาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญของผู้ให้เช่า ผู้ให้เช่าต้องรับผิดชอบต่อผู้เช่าในความเสียหายที่เกิดแก่อุปกรณ์สินค้า แต่อนุสัญญานี้ได้กำหนดให้ผู้สัญญาเองอาจตกลงกันเป็นอย่างอื่นในสัญญาสิสซึ่งได้

- ในเรื่องความรับผิดเพื่อการรอนสิทธิ

มาตรา 8 ข้อ 2 ผู้ให้เช่าเป็นอันสัญญาว่า ผู้เช่าจะได้ครอบครองทรัพย์สินปราศจากการรบกวนรบกวนขัดสิทธิโดยบุคคลภายนอกผู้ที่มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิอย่างอื่นเหนือทรัพย์สินนั้น โดยบุคคลภายนอกอ้างอิงอาศัยหลักกรรมสิทธิ์ หรือสิทธิประการอื่นตามคำสั่งศาล หากกรรมสิทธิ์ สิทธิ หรือการอ้างอิงอาศัยหลักกรรมสิทธิ์หรือสิทธิ เช่นว่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความผิดของผู้เช่าเอง

มาตรา 8 ข้อ 3 ผู้สัญญาไม่อาจตกลงยกเว้นความรับผิดของผู้ให้เช่าตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญามาตรา 2 ซ้ำกันเพื่อปลดเปลื้องความรับผิดของผู้ให้เช่า สำหรับกรณีฉ้อฉลในความ

ประมาณเงินเสียอย่างร้ายแรงของตนได้

มาตรา 8 ข้อ 4 ความในอนุมาตรา 2 และ 3 ข้างต้นย่อมไม่มีผลกระทบต่อความรับผิดชอบในการรอนสิทธิของผู้ที่เช่า หากผู้ให้เช่าตกลงที่จะยอมรับผิดไปมากกว่าที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา 2, 3 และความรับผิดเช่นนี้เป็นความรับผิดที่กฎหมายใช้บังคับแก่การนั้น บัญญัติไว้มาหักเป็นอย่างอื่นไม่ได้

จะเห็นว่าว่าอนุสัญญานี้ได้กำหนดว่า ผู้ให้เช่าจะต้องสัญญาแก่ผู้เช่าว่า ผู้เช่าจะได้ใช้ทรัพย์สินโดยปกติสุข ปราศจากการตัดรอนรบกวน ขัดสิทธิจากบุคคลภายนอก นั่นคือหากมีการรอนสิทธิเกิดขึ้นผู้ให้เช่าต้องรับผิดชอบผู้เช่า นอกจากนี้ผู้สัญญาไม่อาจตกลงยกเว้นความรับผิดของผู้ให้เช่าได้

- ในการรอนสิทธิเกี่ยวกับอุปกรณ์สินค้า

มาตรา 14 ข้อ 1 "ผู้ให้เช่าอาจรอนสิทธิ หรือกระทำใดๆ เกี่ยวกับสิทธิในอุปกรณ์สินค้าหรือสิทธิตามสัญญาสิทธิซึ่งโดยประการอื่น การรอนสิทธิดังกล่าวย่อมไม่อาจปลดเปลื้องผู้ให้เช่าที่พ้นจากหนี้ตามสัญญาสิทธิซึ่ง และไม่มีผลอันที่จะแปลงหนี้ใหม่ ซึ่งสิทธิและหนี้ตามสัญญาสิทธิซึ่งตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

จะเห็นว่าผู้ให้เช่าไม่อาจรอนสิทธิในอุปกรณ์สินค้าได้แม้ว่าผู้ให้เช่าจะรอนสิทธิหรือหรือกระทำใดๆ เกี่ยวกับสิทธิในอุปกรณ์สินค้า ผู้ให้เช่าก็ต้องผูกพันตามสัญญาสิทธิซึ่งที่ได้ทำไว้กับผู้เช่า ไม่สามารถอ้างเหตุของการรอนสิทธิในอุปกรณ์สินค้าเพื่อให้ตนเองพ้นจากความรับผิด

- ทรัพย์สินที่ผู้ให้เช่ามีอยู่เหนืออุปกรณ์สินค้า

มาตรา 7 ข้อ 1 (ก) ทรัพย์สินซึ่งผู้ให้เช่ามีอยู่เหนืออุปกรณ์สินค้านั้น ย่อมอยู่ในลำดับก่อนและวิชัยทรัพย์สินเบงด์รับซื้อและเจ้าหนี้ทั้งหลาย รวมทั้งเจ้าหนี้ซึ่งได้มาซึ่งสิทธิเหนืออุปกรณ์สินดังกล่าว เพราะการยึดหรืออายัดชั่วคราวหรือเพราะเหตุแห่งการบังคับคดีตามคำสั่งศาลด้วย

ข้อ 5 บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ย่อมไม่กระทบถึงสิทธิของเจ้าหนี้ซึ่งมี

(ก) เสียไม่ว่าจะเกิดขึ้นตามข้อตกลงหรือตามผลของกฎหมายหรือสิทธิเหนืออุปกรณ์ที่เกิดขึ้นจากผลแห่งการยึดหรืออายัดเพียงชั่วคราวหรือการบังคับคดีตามคำสั่งศาล

จากบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เห็นว่าผู้ให้เช่ามีทรัพย์สินเหนืออุปกรณ์สินค้าที่ผู้ให้เช่ากรรมสิทธิและให้ผู้เช่าเช่า นั่นคือเจ้าหนี้และเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รวมทั้งเจ้าหนี้ที่ได้มาซึ่งสิทธิเหนือ

อุปกรณ์สินค้า เพราะการยึดหรืออายัดชั่วคราว หรือเพราะเหตุแห่งการบังคับคดีตามคำสั่งศาล ไม่สามารถที่จะนำคำพิพากษาของศาลไปทำการยึดสินค้าที่ผู้ให้เช่าได้ให้ผู้เช่าเช่า เนื่องจากเจ้าหน้าที่ทั้งหลายนั้นเป็นเพียงเจ้าหน้าที่สามัญ อย่างไรก็ตามในมาตรา 7 ข้อ 5 (ก) ได้กำหนดให้บุคคลบางจำพวกสามารถที่จะนำคำพิพากษาของศาลไปทำการยึดอุปกรณ์สินค้านั้นได้ บุคคลเหล่านั้นก็คือ เจ้าหนี้ปริมสิทธิ สิทธิตามจํานองจํานำ สิทธิยึดหน่วงไม่ว่าสิทธิของเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย เหล่านี้จะเกิดขึ้นจากข้อตกลงในสัญญา หรือโดยผลของกฎหมาย

- ความรับผิดชอบของผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้า

งานการทำสัญญาสิทธิซึ่ง ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าจะเข้ามาเกี่ยวข้องก็เฉพาะเมื่อผู้ให้เช่าได้รับแจ้งจากผู้เช่าถึงคุณลักษณะของอุปกรณ์สินค้า และกำหนดเลือกผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าตามที่ผู้เช่าต้องการ ผู้ให้เช่าจะเข้าทำสัญญาจัดส่งอุปกรณ์กับผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งอุปกรณ์สินค้าที่ผู้เช่าต้องการ สัญญาที่ผู้จัดส่งอุปกรณ์จะเข้ามาเกี่ยวข้องนั้น เป็นการที่ผู้จัดส่งอุปกรณ์ได้ทำสัญญากับผู้ให้เช่า โดยในสัญญาดังกล่าวจะไม่มีผู้เช่าเข้ามาเกี่ยวข้องในสัญญาด้วย ในเรื่องนี้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิซึ่งทางการเงินระหว่างประเทศได้กำหนดให้ผู้เช่าเข้ามามีส่วนกับสัญญาจัดส่งอุปกรณ์ที่ผู้ให้เช่าได้ทำกับผู้จัดส่งอุปกรณ์ดังกล่าวจะเห็นได้จาก

มาตรา 10 ข้อ 1 "ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นต้องรับผิดชอบต่อผู้เช่าเสมือนหนึ่งว่าผู้เช่าเป็นผู้สัญญาตามสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้า และเสมือนหนึ่งว่าผู้จัดส่งได้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าให้แก่ผู้เช่า โดยตรง"

เห็นได้ว่าแม้ผู้เช่าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นระหว่างผู้ให้เช่ากับผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นก็ตามแต่อนุสัญญานี้ก็ถือว่าผู้เช่าเป็นผู้สัญญาตามสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้าและถือว่าผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นได้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นให้แก่ผู้เช่าโดยตรง ดังนั้นหากมีความเสียหายเกิดขึ้นกับอุปกรณ์สินค้าที่จัดส่งมา ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นย่อมต้องรับผิดชอบต่อผู้เช่าสำหรับความเสียหายใดๆที่เกิดแก่อุปกรณ์สินค้านั้นคือ ผู้เช่ามีสิทธิเรียกร้องให้ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นหรือผู้ผลิตต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุปกรณ์สินค้า ถึงแม้ว่าผู้เช่ากับผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้านั้นจะไม่มีนิติสัมพันธ์กันก็ตาม

จากการที่ลักษณะของสิทธิซึ่งมีความใกล้เคียงกับเช่าทรัพย์สินมาก จนทำให้คนทั่วไปเข้าใจว่าสิทธิซึ่งเป็นการเช่าทรัพย์สิน ดังนั้นในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้สัญญาผู้เช่ากฎหมายก็จะพิจารณาจากข้อตกลงของผู้สัญญาในสัญญาสิทธิซึ่งมาซึ่งบังคับเท่าที่ไม่ขัดต่อความสงบ

เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนและในกรณีที่คุณยังไม่ได้ตกลงกันในเรื่องใดไว้ ก็ต้องนำบทบัญญัติในเรื่องเช่าทรัพย์สินมาใช้บังคับ จะพบว่ากรณีเอาบทบัญญัติเรื่องเช่าทรัพย์สินมาบังคับใช้กับสิสซึ่งนั้นจะไม่ถูกต้องกับหลักกฎหมายของสิสซึ่งในต่างประเทศ ดังเช่น

ในเรื่องความรับผิดชอบในการชำระดอกเบี้ยของอุปกรณ์สินค้าที่ผู้จัดส่งสินค้าหรือผู้ผลิตส่งมาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องเช่าทรัพย์สิน ได้กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของอุปกรณ์สินค้าที่ส่งไปต่อผู้เช่า ในเรื่องนี้จะเกิดปัญหาว่าความชำรุดบกพร่องในอุปกรณ์สินค้าที่ส่งมอบไปให้ผู้เช่าตามสัญญาสิสซึ่งนั้น ผู้เช่าเป็นเพียงผู้ชำระเงินค่าอุปกรณ์สินค้าแก่ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตแทนผู้เช่าเท่านั้น ผู้เช่าจะทราบได้อย่างไรว่าอุปกรณ์สินค้าที่ส่งไปนั้นจะเกิดความเสียหาย บอบสลาย จากการผลิต หรือจากการจัดส่งอุปกรณ์สินค้า หรือการใช้อุปกรณ์สินค้าของผู้เช่าทำให้เห็นว่า การนำเอาหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาบังคับใช้จะไม่ถูกต้องตรงกับทางปฏิบัติที่ ผู้เช่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดส่งอุปกรณ์สินค้าแต่อย่างใดนอกจากนี้คุณลักษณะต่างๆของอุปกรณ์สินดารวมทั้งผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต ผู้เช่าเป็นผู้กำหนดให้แก่ผู้เช่าทั้งสิ้น แต่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องเช่าทรัพย์สิน ได้กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของอุปกรณ์สินค้า ในเรื่องนี้หากพิจารณาแล้วผู้เช่าน่าจะไม่ต้องรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องดังกล่าว เนื่องจากตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่กำหนดให้ผู้เช่าต้องรับผิดชอบนั้นมีสาเหตุมาจากผู้เช่าเป็นผู้ส่งมอบทรัพย์สินที่เช่า มาใช้กรณีที่เป็นการส่งมอบของบุคคลภายนอกดังเช่นสัญญาสิสซึ่ง ดังนั้นการนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้กับเรื่องนี้จึงไม่ถูกต้องกับเหตุผลของหลักเกณฑ์ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การที่จะให้ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้ารับผิดชอบต่อผู้เช่าก็ไม่สามารถจะกระทำได้ เนื่องจากผู้เช่าและผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าไม่มีนิติสัมพันธ์กัน อันจะเป็นเหตุให้ผู้เช่ามีสิทธิเรียกร้องความเสียหายต่อผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าในความรับผิดชอบในการชำระดอกเบี้ยของอุปกรณ์สินค้านั้น

อนุสัญญาว่าด้วยสิสซึ่งทางการเงินระหว่างประเทศ กลับได้กำหนดความรับผิดชอบที่แตกต่างไปจากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กล่าวคือ ผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใดๆที่เกิดแก่อุปกรณ์สินค้าแต่อย่างไรก็ดีผู้เช่าต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายต่างๆ เมื่อผู้เช่าสอดเข้าเกี่ยวข้องในการกำหนดเลือกผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้า หรือในการกำหนดคุณลักษณะของอุปกรณ์สินค้าและผู้เช่าได้อาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญของผู้เช่าเพื่อการนั้น ในการที่ผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบต่อ

ความชำรุดบกพร่องของอุปกรณ์สินค้าดังกล่าว อนุสัญญาสิขิงทางการเงินระหว่างประเทศก็ได้กำหนดทางแก้ไขต่อไปว่า ในความเสียหายที่เกิดขึ้นในส่วนนี้ถึงแม้ผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบแล้วก็ตาม แต่ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าจะต้องรับผิดชอบต่อผู้เช่าทั้งที่ผู้เช่าไม่ได้มีมติสัมปันธ์ใดๆ กับผู้จัดส่งอุปกรณ์ แต่อนุสัญญาดังกล่าวได้กำหนดให้ถือว่าผู้เช่าเป็นผู้สัญญาตามสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้า และถือว่าผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าได้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าให้แก่ผู้เช่าโดยตรง นั่นคือในการทำสัญญาสิขิงจากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าจะมีบุคคลที่เกี่ยวข้องสามฝ่าย คือ ผู้เช่า ผู้เช่า และผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าและผู้ผลิต ความสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสามฝ่ายจะมีลักษณะของการทำสัญญาจัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตระหว่างผู้เช่ากับผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิต กับสัญญาสิขิงที่ทำระหว่างผู้เช่ากับผู้เช่า ทำให้เห็นว่าในส่วนของผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตจะไม่มีมติสัมปันธ์กันกับผู้เช่าเลย ดังนั้นสิทธิเรียกร้องความเสียหายของผู้เช่าในอุปกรณ์สินค้าจึงไม่สามารถไปเรียกร้องจากผู้จัดส่งอุปกรณ์ได้

จุดนี้เองที่หากจะนำหลักเกณฑ์ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่อง เช่าทรัพย์มาใช้ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ตรงกันข้ามในต่างประเทศเมื่อเกิดมีสัญญาสิขิงกันขึ้นมาแล้วเมื่อเกิดความเสียหายขึ้นกับอุปกรณ์สินค้าที่ผู้จัดส่งหรือผู้ผลิตส่งมาให้ ผู้เช่าสามารถเรียกร้องเอาจากผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตได้ ถึงแม้ว่าผู้จัดส่งอุปกรณ์หรือผู้ผลิตจะไม่มีมติสัมปันธ์ระหว่างกันก็ตามที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องมาจากว่าเป็นหลักเกณฑ์ของสิขิงโดยเฉพาะที่จะทำให้ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตต้องรับในความชำรุดบกพร่องเสียหายของทรัพย์สินที่ส่งมายังผู้เช่า ในอนุสัญญาว่าด้วยสิขิงทางการเงินระหว่างประเทศ จึงได้กำหนดให้ถือว่าผู้เช่าเป็นผู้สัญญากับผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตตามสัญญาจัดส่งอุปกรณ์ที่ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตทำขึ้นกับผู้เช่า นอกจากนี้ยังถือว่าการส่งอุปกรณ์สินค้าของผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิต เป็นการจัดส่งที่ผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตได้ดำเนินการให้แก่ผู้เช่าโดยตรงเสมือนหนึ่งว่าผู้เช่าเป็นผู้ตกลงทำสัญญาจัดส่งอุปกรณ์สินค้ากับผู้จัดส่งอุปกรณ์สินค้าหรือผู้ผลิตเอง

ในเรื่องความรับผิดชอบในการรอนสิทธิของอุปกรณ์สินค้า

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เรื่อง เช่าทรัพย์ได้กำหนดว่า ผู้สัญญาสามารถตกลงกันได้กับผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องหรือเพื่อการรอนสิทธิได้

อนุสัญญาสิขิงทางการเงินระหว่างประเทศดังกล่าว จะพบว่าหลักการในการให้ผู้สัญญาตกลงกันกับผู้เช่าไม่ต้องรับผิดชอบนั้น ในเรื่องความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดจากอุปกรณ์สินค้าผู้

สัญญาอาจจะตกลงกันเป็นอย่างอื่น ในสัญญาสิสซึ่งได้เช่นกัน แต่ในเรื่องการรอนสิทธินั้นอนุสัญญาดังกล่าว ได้กำหนดให้ผู้สัญญาสิสซึ่งไม่อาจตกลงยกเว้นความรับผิดชอบของผู้เช่าว่า ผู้เช่าจะได้อาศัยสอยอุปกรณ์สินค้าโดยปกติสุข

ในทรัพย์สินของผู้เช่าที่มีต่ออุปกรณ์สินค้า

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องเช่าทรัพย์สิน อุปกรณ์สินค้าที่ผู้เช่าได้ใช้สอยอยู่นั้นอาจถูกยึดเพื่อบังคับคดีชำระหนี้ที่แก่เจ้าหนี้ได้ วิธีการทั่วไปที่เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ชั้นบังคับชำระหนี้ตามคำพิพากษา ก็คือการยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ออกหมายบังคับคดี เพื่อยึดหรืออายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ หากผู้เช่าแพ้คดีและเจ้าหนี้นายยึดทรัพย์สินที่ผู้เช่าได้ใช้สอยตามสัญญาสิสซึ่งผู้เช่าจะร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินนั้นไม่ได้ เพราะผู้เช่าเป็นเจ้าของผู้มีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ถูกยึดได้ กรณีเช่นนี้จะเกิดปัญหาต่อผู้เช่าที่ไม่สามารถจะสอยทรัพย์สิน ตามสัญญาสิสซึ่งซึ่งในขณะนั้นสัญญาสิสซึ่งยังไม่ครบกำหนดตามระยะเวลา ในสัญญาในเรื่องนี้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่มีบทบัญญัติป้องกันการใช้ทรัพย์สินของผู้เช่าตามสัญญาสิสซึ่ง

ต่างจากอนุสัญญาว่าด้วยสิสซึ่งทางการเงินระหว่างประเทศ ที่ได้กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์สิน เจ้าหนี้ทั้งหลาย รวมทั้งเจ้าหนี้ที่ได้มาซึ่งสิทธิเหนืออุปกรณ์สินค้านั้นดังกล่าว เพราะการยึดหรืออายัดชั่วคราว หรือเพราะเหตุแห่งการบังคับคดีตามคำสั่งศาลไม่อาจนำยึดอุปกรณ์สินค้าที่ผู้เช่าใช้ประโยชน์อยู่ได้ เนื่องจากผู้เช่ามีทรัพย์สินเหนืออุปกรณ์สินค้านั้น แต่สิทธิของเจ้าหนี้บางประการเท่านั้น ที่ผู้เช่าผู้มีทรัพย์สินเหนืออุปกรณ์สินค้านั้นไม่สามารถจะยืนยันต่อเจ้าหนี้เหล่านั้นได้ สิทธิของเจ้าหนี้ดังกล่าวนี้ ได้แก่ สิทธิของเจ้าหนี้ที่มีบุริมสิทธิ จานอง จานา และสิทธิยึดหน่วงนั้นคือหากเป็นเจ้าหนี้ดังกล่าวมาแล้ว ผู้เช่าจะมาอ้างและยืนยันแก่เจ้าหนี้เหล่านั้นไม่ได้ เจ้าหนี้ทั้งหลายดังกล่าวมีสิทธิยึดอุปกรณ์สินค้านั้นตามสัญญาสิสซึ่งได้

จะเห็นได้ว่าแท้จริงแล้วการดำเนินธุรกิจสิสซึ่งไม่เช่าทรัพย์สิน ไม่เช่าซื้อตามความหมายที่ปรากฏในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การดำเนินธุรกิจสิสซึ่งมีลักษณะและรูปแบบเป็นการเฉพาะ ดังนั้นความเข้าใจสิสซึ่งตามกฎหมายไทยในปัจจุบันจึงอาจยังไม่ถูกต้อง หากมีคดีขึ้นสู่ศาล ศาลจะนำหลักเกณฑ์ของกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องเช่าทรัพย์สินมาใช้บังคับ ถ้าหากเป็นเช่นนั้นการตีความและการปรับบทกฎหมาย เพื่อใช้บังคับจะไม่ถูกต้องกับวัตถุประสงค์ของการดำเนินธุรกิจสิสซึ่ง.